

Alt får en ende

Da vi for næsten et år siden startede på turen, var det med en grænseløs fornemmelse af tiden, og vi havde i det hele taget vanskeligt ved at forestille os, at et helt års rejse ville få en ende. Det gør det alligevel, men der er ingen af os, som glæder sig til at slutte oplevelserne.

Fra ét af vore mange besøg på Wal-Mart

Først skal vi dog have camperen solgt igen, så vi starter i god tid med at polere, rense motorrum, vaske gardiner og i det hele taget fikse den lidt op.

Da vi ringer til vor ven Imad i Washington DC får vi et chok, idet hans kone dagen før er flyttet hjem til sine forældre med deres to børn. Han er naturligvis fortvivlet, er flyttet ind hos en ven og vil ikke mere bo i huset.

Udover det personlige tab betyder det også en ændring af vore planer, idet vi havde regnet med at efterlade camperen hos Imad, som så skulle annoncere den til salg. Da vi nåede Washington måtte vi hjælpe den knuste Imad med at rydde op i huset og flytte hans ting, og vi indrykkede straks en salgsannonce i Washington Post til den kommende weekend. Heldigvis var bilen i fin stand, så vi nåede også at få pakket vore egne ting. Vi har undervejs åbenbart samlet en del sammen, for jeg var 3 gange nede og købe ekstra tasker inden vi havde det hele pakket.

Imad arbejder i Verdensbanken, og vi fik endog en dag tilovers, hvor vi besøgte ham og spiste frokost i denne imponerende bygning, kun to gader fra Det Hvide Hus.

Imad foran Verdensbankens hovedkvarter

I øvrigt en spændende frokost i ét af husets cafeterier, hvor der var servering af regionalretter fra ca. 15 forskellige småkøkkener specialiseret i retter fra Middelhavet, Kina, Mexico, Italien, Texas, Japan, Indien, Mellemøsten osv.

Der var i weekenden rigtig godt vejr, og vi havde kun 3 reaktioner på annoncen, hvoraf de to familier kom og så på vognen. Vi havde angivet prisen til \$11.500, det samme som vi selv gav for den, selvom den faktisk nu var i betydelig bedre stand, end da vi overtog den. Det første par havde kun råd til at give \$10.000, hvilket vi fandt for lidt, men vi blev enige med dem om, at hvis der ikke kom bedre bud, ville vi ringe tilbage. Der kom slet ikke flere bud, så vi kontaktede familien, to rare mennesker fra Jamaica, og afsluttede handlen. De fik camperen med hjem, og vi fik \$2.000 kontant samt to forud daterede checks. Disse blev indløst af Imad i løbet af den efterfølgende uge, og selv om han så de næste dage havde en sand telefonstorm fra interesserede, var vi godt tilfreds med at få handlen afsluttet. Vi havde trods alt brugt vognen i et helt år, hvor den har tjent som befordringsmiddel, hotel og spisehus, for under kr. 10.000 + dæk og vedligeholdelse.

De sidste 3 dage havde vi aftalt at tilbringe i New York, hvor Helge, vor gamle nabo og vært i Vermont, ville give os sin berømte guided tour. Denne gang følte vi os fortrolige nok med storby trafikken til at leje en bil, hvilket i øvrigt kun koster 1/3 af 4 tog billetter og selv køre fra Washington DC til New York. Det var en sær fornemmelse at køre i sådan en lille vogn, selv om den ikke var så lille endda, til 4 personer og 15 stykker bagage. Vi kørte uden problemer ind på Manhattan, parkerede som de andre i 2. position medens vi læssede bagagen af ved Helges lejlighed på 11th Avenue. For første gang i et helt år skulle vi igen sove i en rigtig seng, pigerne kunne ikke hurtigt nok få tændt for fjernsynet, og jeg fik USA's bedste avis, New York Times til morgenmaden. Ja, det er faktisk de eneste ting, jeg kan finde på, som vi føler at have måttet undvære på turen, og det vil jo egentlig sige, at vi overhovedet ikke har savnet noget af betydning. Honey har til alles tilfredshed gjort det ud for vort hjem i disse oplevelsesrige 11½ måneder.

Denne gang så vi Ellis Island, hvor de fleste emigranter indtil 1954 skulle igennem, inden de blev lukket ind i det forjættede land. En meget spændende udstilling som viser og fortæller om indvandrernes baggrund, kontrol for indrejse, bosættelse osv. Det blev oplyst, at ca. halvdelen af USA's nuværende befolkning er efterkommere af indvandrere, for hvem denne toldbygning i New Yorks havn var det første, de mødte af deres nye land.

Pigerne med H.C. Andersen og Onkel Helge i Central Park

USA har som land en kort historie, men indbyggerne, som repræsenterer stort set hele verden, har med rod i deres egne kulturer dannet et spændende samfund, der er rigt i mere end økonomisk forstand.

Både datidens indvandrere og nutidens immigranter er tydeligvis mennesker, som er indstillet på at skabe noget og er søgt til et land, hvor der ikke spørges

om eksamenspapirer, fagforeningsmedlemskab, eller ansigtsfarve, men kun om du er indstillet på at yde en indsats.

Man er ikke som i Europa pakket ind i sociale spændetrøjer, og givetvis er det i USA bestemt ikke sjovt at leve blandt de svage grupper. Det er dog med til at give samfundet en utrolig dynamik, som vel er til gavn for alle. Og selv om man mest hører om kræfternes frie spil, så er der også masser af offentligt ansatte, der efter vor ringe erfaring med etaterne giver publikum en meget kundesvenlig service.

Som det nok fremgår, er vi blevet begejstrede for landet. USA er en hel verden for sig, ikke bare med etniske folkeslag og deres respekterede forskelligheder, men også med klima, seværdigheder og natur. Det er svært at trække noget frem fra vor exceptionelle tur, men to ting gjorde især indtryk på os: Amerikanernes utrolige venlighed og hjælpsomhed, man skal næsten vende ryggen til for ikke at komme i kontakt med dem, en helt uvant følelse fra det mere reserverede Nordeuropa. Og så er der i landet enormt meget flot, uberørt og enestående natur, som - alt efter interesse - er et værdigt alternativ eller supplement til de mange og mere kendte storby attraktioner.

Tilbage i Tirstrup Lufthavn med 1 års oplevelser i den omfangsrige bagage

At vor rejse netop gik til USA skyldes nok mest vore pigers ønske om at møde deres musik- og film idoler i Los Angeles og Florida, men vi er nu alle blevet meget klogere. Og selv efter 1 års oplevelser føler vi, at vi alt for mange gange alt for hurtigt måtte tage afsked med dejlige mennesker, flotte scenerier og endnu flere store oplevelser. Vi håber på et gensyn...